

Szikra János

Föltámadásig

Nem szavaltam verseket a temetőben éjszaka,
nem csókolóztam veled délben
Róma szűzmáriás mimózái közt,
de ettől még kitilthat örökre egy alföldi
kisvárosból bármikor a hatalom.

Számúzik az albumokból arcomat,
anyám imakönyvébe köpnek,
kiradíroz a múltból
a csupa-csupa kisbetűs figuráknak
gazsuláló emlékezet.

Mégsem fekszem sínek közé,
nem indulok vén Kassákként Párizsba gyalog,
nem bandázok kalmárokkal Európa piacán,
püspökgyűrűt sem csókolok
hazug hívek gyülekezetében.

Nincsen bennem keserűség,
mert a boldogság beszél belőlem,
ha mély szemedben éjszakázom, kedvesem,
aki néha mosolyogsz a zuhany alatt,
s kertünkbe fűszereket ültetsz,
hogyan a holtak hosszú útjuk végén
föltámadásig illatozzanak.

szocreál

ki van rakva
eléggé ki van rakva...

országos vagonkirakás
cement- és szénporban krákog a brigád
brezsnyev és kádár satöbbi –
összeecsókolózik száz csoffadt szívlapát

raktárműszak után kőbányáról
a huszonnyolcassal koszosan, hazafelé
kabátgomb varrás a klauzál téren
fokhagymás zsíros kenyér
hétvégén halászlékokca-leves
s néhanap mozi, sok mozi
gyönyörű, gyötrelmes európai mozi

befelé vérzik el fiatalságom

este a merev faszéken
zeffirelli erkély-jelenetében
júlia fekete körme
buggyanó emléje –
varga anikó későbbi emléke szerint
eléggé ki van rakva a nő

csapágysikátor
fáradt olajjal föl kent beton
halkockás tésztaleves
verona, kimerevített ifjúság –